

Patatoorlog

JERRY GOOSSENS

@JerryGoossens1

Op de hoek van de Lange Elisabethstraat en het Vredenburg stond een clubje middelbareschoolmeisjes van hindoestaanse komaf. Ze droegen uniforme zwarte kleding, hadden lang, steil haar in dezelfde kleur en allemaal een parse puntzak met friet. „O, ik hou écht van gratis”, zei een van de meiden vol overgave. Het was een sentiment dat op hetzelfde moment door heel veel anderen gedeeld werd. Frietketen Manneken Pis deelde gratis patat uit, en bij de vestigingen op het Vredenburg, de Steenweg en Bakkerstraat stond een rij van bij elkaar opgeteld zeker 150 meter. De kooplieden van de biologische markt zagen de frietfile met lede ogen aan. Slechts een handvol pluizige types schuifelde langs hun kramen. Bij de biologische groenteman - 'venkel uit eigen tuin: 2,45 per ½ kilo' - waren helemaal geen klanten. Van gratis friet wint

niemand.

Mocht de vraag zich weer eens aandienen wat wij in het gepolariseerde, multiculturele Nederland gemeen hebben, dan weet ik nu het antwoord. Patat. Helemaal als het voor niks is. Ik zag stoere Creoolse jongens in de rij staan, Marokkaanse moeders met hun kinderen, een meisje met een sluier tot over haar schouders, maar ook hagelwitte jongeren en zelfs volwassenen die best een half uurtje wilden verlummelen.

Tijd is geld, maar gratis friet is onbetaalbaar. En hoe verschillend we ook zijn, we houden allemaal van gefrituurde aardappelreepjes. Een hoopvolle gedachte, zalvend als een lekkere klodder mayo.

Manneken Pis viert zijn 25-jarig jubileum. Maar misschien was dat niet de enige reden waarom het zijn handelswaar gisteren voor noppes weggaf. Want sinds Sergio Herman in Utrecht neerstreek met zijn bizar genaamde Frites Atelier Amsterdam (toch een beetje als de popster die een uitverkocht TivoliVredenburg met Hello Amsterdam! begroet) maakt Manneken Pis niet meer vanzelfsprekend 'de beste Vlaamse friet van Nederland'. Veelzeggend genoeg stonden de liefhebbers gisteren ook voor Sergio's dure kapsonesfrites (truffelmayo!) geduldig in de rij. „Wel een anders soort publiek”, constateerde een oudere heer. De Steenweg is het front van een heuse patatoorlog. En die kende gisteren alleen winnaars.